

*Hadnagy József***Békesség Ithakája**

Hatvanötön túl Don Juan hazatért,
 évtizedek óta várta vissza az asszony,
 mint Pénélope Odüsszeuszt
 a szirénhangú bolyongásból;
 másodpercekből, percekből, órákból,
 imádkozássá nyüstölt estékből
 szótt hűsége kopásálló puha
 szőnyeget a szálkás padlóra,
 folttalan abroszt az öreg
 asztalra, sugárzó függőnyt
 az alkonyodó ablakokra...
 most esznek, isznak, lefeksznek,
 fölkelnek, dolgoznak, unokáznak –
 béke Ithakája az övék: az asszony
 nem kérdezi Don Juant, hol, merre járt,
 s Don Juan nem kérdezi az asszonyt,
 szeretsz-e még?

Angyalcsúszda

Jaj, túl gyorsan mászik a gyermek!
 Nem retteg, hogy könnyen leeshet,
 fölmászik nem egyszer, nem kétszer,
 hajtja őt a játékos kényszer,
 nem fárad: a fönt és lent közti
 tér az ő játékszere. Földi
 bár a csúszda, alig pár méter,
 és mégis áthidalni képes
 eget s földet – szivárványszalag,
 kissé félek, a gyermek kacag
 boldogan, mintha a mennyekben
 lakna s oda-vissza ingázna...
 – Angyalcsúszda ez! – kiabálja
 bennem valaki nagyon mélyről...
 Jóska papa, mit csinálsz? Nézz föl!

*Madár János***Kifosztott arcunkon csönd**

Csak vers van. Csak a kimondhatatlan szavak
 világa. Hogy mégsem hallgatok a tűzről. Naponta fölgyújt
 a csillagok vágya. Mert fény kell és igazság. Máglyaszép
 békesség ennek a földnek. Hiszen akkor lesz ember
 az ember. Ha szívéből a mindenség fényei kincseket örökölnek.
 Ennyi a jussunk. Ez a ház és ez a haza. A falak omladékain túl
 már semmi sincsen. Vályogdarabok súlyától szétmállik
 a lélek megtartó igaza. Sár és iszap. Sár és iszap.
 Cuppog félelmetesen a mélység. A hínárban fönnakadt Nap.
 Az ég is belénk hanyatlik. Holdunk hull lassan. De a felhő
 csak száll. Száll a magasban. És mi így élünk. Remények,
 lélegzetek nélkül. Kifosztott arcunkon csönd, csillag. És kozmikus
 hiányunk a csöndbe beleszédül. Mintha némák volnánk. Mintha
 nyelvünk hegyéről lecsöppent volna minden érdem. A száj
 mögötti sötét erdőket kivágják. Gallyak labirintusát, bokrok
 elhagyott zugait félem. Mert eltévedünk lassan a sötétség súlya
 alatt. Mire a hajnal hozzánk felér. Túl nehezen virradnak már
 a kövek. És az eldobott szikladarabok árnyéka – – – –
 mozdulatlansághoz ér. Retteg a gyermek is. És retteg a jövő.
 Fiaink, lányaink alig látnak el hazáig. Szemükre fekete hályog nő.
 Most kellene a tágra nyitott fény. Kitért zászlókkal előre nézni!
 Fölgyújtani egymás lelkét a selymekkel lobogó jóra. És minden
 tüzet megidézni. Jöjjön el végre egy szebb kor melege.
 Mert a didergésből már ennek a népnek elég. Belefulladunk
 lassan a csillagokba. És beszakad alattunk – – – – az ég.